

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Eksynyt lapinmaassa - Lost In The Wilderness

Purolla

Jostakin syystä Lapissa kävelyä taakka selässä nimitetään *vaellukseksi*, ja onhan se, tietenkin, paljon hienompaa kuin vätytely, lamsiminen, paarustaminen, tai päkeltäminen, joita harrastetaan muualla Suomessa. Tyypillistä vaeltajille on se, että he välttävät puhumasta tietyistä asioista, tai kirjoittamasta niitä matkakertomuksiinsa, ja niinpä niissä ei näy kuvauksia paskantamisesta tunturissa, päiväkausein ummetuksesta, savun mustuttamista käsistä ja kasvoista, ja perseen pyyhkimisestä jäkälillä. Vain harvoin löytää tarkkoja kuvauksia tulta iskevästä repliikinvaihdosta jonkun kiivaasti virtaavaan puroon pudonneen ja rannalla tapahtumaa ihmetelleiden välillä. Ei mainita hikoilua, tai hyttysiä, tai lisääntyvää särkyä nivelissä. Näissä kertomuksissa vain *painutaan* jonnekin, ja koetetaan antaa itsestä tietty väsymättömyyden ja reippauden, sekä perää-antamattomuuden mielikuva. Ei siis anneta perää edes Lapissa! Mutta takaisin kertomuksemme. Kuvan miehellä ei ole enää jäljellä tarpeellisia vaellusvarusteita, koska rinkka jäi jonnekin männyn juurelle jossakin Suomessa, ja teltasta ei ole ollut mitään havaintoa senjälkeen kun motellilta lähdettiin. Mies siis kulkee tällä hetkellä *Urho Kekkosen* kansallispuistossa niine hyvineen. Tämä kai johtuu hänen itseriittoisesta suhtautumisestaan kaikkeen. Ivallinen hymy ei laimene missään tilanteessa. Nyt hän on jo ties kuinka monetta kertaa pienellä purolla joka on samanlainen kuin se, jonka hän ylitti hetki sitten. Missä hän oikein on? Sitä ei tiedä Erkkikään. Ei auta, vaikka yllä on vaelluspusakka, ja vaellusotsapanta, sekä vaellushousut ja saappaat, ja keltainen sadetakki perstaskussa. Vaelluskenkiä ei ole, koska ne kastuisivat kuitenkin. Turhiahhan ne olisivat kaikki tyynni. Jokin kunnan *vaelluslaulu* saattaisi auttaa, jota hoilatessa vaelluskin sujuisi paremmin. Esimerkiksi:

*Hei, nyt me vaelletaan
vaikka kautta kasteisten vuorten,
tai sitten kuivien kukkuloiden,
tai kautta joutomaiden
Huh-haa!
Huh-haa!
Ja isä on Harry Lime!*

Poroja

Mies etsii kiihkeästi toisia ihmisiä, hädässään, kun ei ole enää ruokaakaan. Ehkäpä noilla toisilla olisi antaa jotakin. Ei ole edes ruutunäkkileivän palaa taskussa – tattaripuurosta nyt puhumattakaan! Vaikka ihminen olisikin ihmiselle susi, miekkonen on näkevinäänkin heidän hahmojaan kaikkialla, mutta ne ovatkin vain taivaanrantaa vasten kuvastuvia poroja. Eipä taida poroista olla apua tähän hätään. Jos niistä saisi jonkun kiinni, niin millä sen saisi hengiltä? Ja jos saisikin, niin miten sen lihaa voisi valmistaa ruuaksi kun ei ole noita tulitikkujakaan. Vaikka nuortenkirjoissa kuvattiinkin ennenvanhaan turkismetsästäjiä, ja kuinka he vetelivät peuran paistista puukoillaan mehukkaita viipaleita, niin ei pidä uskoa ihan kaikkea mitä seikkailukirjoissa on kirjoitettu. Tuore liha ei maistu hyvältä mustaksi käristettynä, ja keitettyä se on jopa vastenmielistä. Ei siis olisi poroista apua nälkäongelmaan. Lappi on aika kammottava paikka, ainakin jos ollaan puurajan yläpuolella. Sammalesta ei ole oikein syötäväksi, ja näinpä se ylen ynseä ikävä saapuu jäädäkseen..

Tunturin satulassa

Ylläolevassa kuvassa mies katsoo kiihkeästi resuista karttaansa tunturin satulassa, mutta ei kykene tunnistamaan maisemaa, tai hahmottamaan sitä, missä hän on. Tuolla oikealla oleva tunturi voisi olla vaikka mikä *pää* hyvänsä, vaikka häntä kuinka *ruopisit*. Komeista maisemista huolimatta miestä nälättää yhä enemmän ja enemmän, ja suolen peristaattinen liike on lakannut lähes kokonaan. Ei edes pieruja tule! Viimeksikin tuli vain pelkkiä pieniä kikaleita. Mies hymisee itsekseen ivallisten huuliensa välistä laulua: *mull on aina nälkä ja kokoajan jano!* Mutta ei auta, ei auta. Toisaalta: satulassa ollaan, ja lujasti ollaakin. Jollei sitten muualla niin tunturinsatulassa. Jaa-a. Taitaa alkaa pian luntakin sataa – mutta onneksi miehellä on housujensa takataskussa keltainen sadetakki.

Missä minä olen?

Nyt ollaan taas vähän korkeammalla - mutta eipä siitä mitään hyötyä ole. Samanlaista vitelikköä näyttäisi täälläkin olevan. Minkäköhän nimisiä nuo taustalla näkyvät tunturit ovat? Olisivatko Nattaset, tai jotkut Ruopimapäät? Miksei täällä ole opasteita tai kadunnimiä. Eihän sitä meikäläinen ornitologi osaa täällä mitenkään kulkea, saatikka kiropraktikko, tai ilmavoimistelija. Olivatkos ne nämä suorat viivat tässä kartassa niitä korkeuskäyriä, vai olivatko ne näitä ympyräisen käppyräisiä. Miksi niitä on jossakin kohtaa paljon, ja toisissa kohtaa harvemmassa? Missä se tunturiopas oikein piileskelee, tai uljaat rajavartijat, jotka haisevat eltaantuleelle voille ja vanhalle ruisleivälle? Miehen alituisten, ivallisten hörnähdysten sekaan alkaa sekoittua kimakoita pelonvinkauksia. Ja se on hyvä, niin pitääkin. Tässä tilanteessa nimittäin, ja siksi siis.

Pitkin tunturin viertä kauas pois

Niin mies katoaa kaukaisuuteen jonnekin tunturialueelta pois, mutta eihän täältä niin helpolla pois pääse. Mies luulee, että edessäpäin on jokin nimekäs tunturi, mutta kartan pudottua jonnekin ei siitäkään saa mitään selvää. Ehkäpä se on se, tai sitten ei, tai sitten se voi olla jokin muu. Voisihan se olla vaikkapa Soakkunapiä, tai Veljemboek. Kuka näistä sitten tietää? Onneksi sentään sää näyttää selkiävän. Taidanpa ottaa pois tämän keltaisen sadetakin, sillä tässähän hikoilee. Taidanpa vaihtaa pipoakin, sillä kyllä se tumma pipo on paljon ohuempi, ja miellyttävämpi. Mutta kyllä tämä tunturinrinne on palterista. Ei näistä heti tule mieleen sanaa *tundra*, vaikka se kuvaakin näitä maastomuotoja hyvin: tunturi on siis sellainen korkea, loivarinteinen mäki, jonka laki on puutonta tundraa.

Louhikossa

Alkaa olla pimeää – luntakin satelee - ja mies on joutunut louhikkoon. Ja sinne hän häviää, hörnähdellen yhä edelleen hänelle tyypillistä ohutta, ivallista, ja ylen itseriittoista nauruaan. Nauru ei kuitenkaan auta, sillä ollaan tultu sellaiseen tilanteeseen, että vitsit ovat niin sanoakseni vähissä. Tunturinrinne loppui yht'äkkiä, ja nyt se laskeutuu jyrkästi alaspäin. Kauheaa! Lisäksi alkaa tulla pimeäkin. Mies *ulahtaa* pelokkaasti Eipä auta vaikka kuinka kertoisi tarinaa papista, jolla oli kaksi koira, joiden nimet olivat Muna ja Kusta. Mutta kerrotaan nyt kuitenkin. *Oli kerra yks' pappi, joll' oli kaks' koira, joitte nimet oli Muna ja Kusta. No, kerra se pappi meni kirkkoo saarnaamaa. Saarnan aikana koirat livahtiit sissää kirkkosalliin, ja eteniit siell' penkkie väliss' nuuskien kirkkokansan kiihottavviin ruumiineritteien tuoksuja. No. Pappi huomias' sielt' pöntöst koirasa, ja huus' näille kesken saarnatekstin (jossa Paavali oli just kirjoittamassa jotakin tärkeää nuorelle Timoteukselle): Muna ulos, ja Kusta nurkkaan!*